

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 127.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939653168.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

»Og det er fra den, al sand Oplysning udgaaer. Men jeg er ikke den Eneste, der tvivler om at Aandens Lys kun er at finde i en forældet Statsinstitution, i Bygninger, som Menneskehænder har opført, i Symboler paa hvis Kraft de Færreste troer og hvis Virkning endnu sjeldnere føles - eller i et gammelt Skrift, hvori vistnok dybe og guddommelige Sandheder staae skrevne, men hvis Grundidee strider mod Fornuften, ligesom dens Bud strider mod Følelsen, og ikke kan opfyldes af noget Menneske! Vil man troe det - saa maa man troe blindt - er det den *rette* Sol, som kun kan sees af den Blinde. Jeg har selv været Christen, ligesom de fleste Andre! jeg troede hvad der blev mig sagt, fordi jeg ansaae det for syndigt at tvivle. Det undrede mig rigtignok at Vorherre kunde straffe Eva saa haardt for en Ulydighed, der i menneskelige Øine kun var en tilgivelig og høist naturlig Svaghed - men jeg betragtede det som et Beviis paa hans Hellighed, og troede fuldt og fast paa Syndefaldet for mit Vedkommende - thi jeg vidste meget godt at jeg vilde have gjort det Samme i Evas Sted. Men denne Bevidsthed hjalp mig ikke - jeg var resignereet med Hensyn til min Slethed, siden jeg ikke engang kunde sørge derover; og naar der først gik et Lys op for mig med Hensyn til Synden - tænkte jeg - vilde Christus jo nok hjælpe mig. Men Lyset kom - og viste mig alt anderledes i og om mig - jeg saae ikke Synden og Fordømmelsen og Døden - som jeg havde gaaet og ventet paa - men Livet, og Glæden i deres første Oprindelse: Kjærligheden. Den Magt, jeg blindt havde overgivet mig til, fordømte mig! Verden fordømte - det undrede mig ikke! Men den Gud der kalder sig »Kjærlighed,« fordømte *min* Kjærlighed. Jeg vilde ikke lade mit Liv rives fra mig! Jeg maatte see om Dommen var retfærdig. Saaledes blev jeg Tvivler. For første Gang tog jeg Bibelen i Haanden for at undersøge den, og ved det første Bud: Du *skal* elske - der standsede jeg allerede. Jeg tænkte: Den, der *fordrer* Kjærlighed - veed ikke hvad Kjærlighed er. Jeg grundede længe derover, men uden at komme til andet Resultat. Og hvem vilde Skriften da at jeg skulde elske? »Gud« - det gjorde *jeg før* han befalede det inderligere end *efter* at jeg grublede over dette Bud! »Min Næste« - den Masse Mennesker, hvoraf jeg kjender faa, og synes om de Færreste? - det er umuligt, hvis min Smag ikke skulde forandre sig meget! eller menes der dem, som staae mit Hjerte nær 128 - saa er det Bud overflødigt. Men naar der fordres at jeg skal elske mine *Fjender* og forlade min Elskede! - saa giver jeg mig fortabt. Naar Skriften forlanger det Umulige af os paa Guds Vegne, saa troer jeg den er uægte - saa lægger jeg den tilside og følger mit Hjertes Stemme! Saaledes blev jeg Fritænker!« -